

„Ролята на външната политика за изграждането на положителен образ на България в чужбина“

От Борислав Руменов Йорданов

В последното десетилетие виждаме умело раздвижване на външната политика и опит за подобряване на имиджа на страната си.

Истината е че се направиха редица рекламни кампании, които раздвижиха туризма в страната ни, явихме се на редица изложения, на които рекламирахме един или друг ресурс на страната ни, така че да привлечем инвестиции. Е трябва да признаем, че кампанията до голяма степен се увенча с успех и сега много големи предприятия инвестират в страната ни.

Факт е разбира се, че имаше скандали, които разклатиха имиджа на дипломатите ни в чужбина и дори след тяхното отзоваване, новите дипломати ще трябва да се видят в чудо докато измият срамното петно на доносници от своето посолство.

Разбира се дипломатите ни не правят всичко необходимо да изградят положителен образ на родината ни пред света и това се обяснява до голяма степен с чиновническата настървеност, която част от тях имат – просто чакат да свърши поредния им мандат изкаран в лукс без да се набиват на очи.

Естествено нашите посланици не биха могли, а и не трябва да се забелязват така както американските по света по елементарно обяснима причина, а именно при подобно нагло поведение те ще се превърнат в персона нон грата и ще застрашат външнополитическите, а и външнотърговските връзки които има България със съответните страни в които са посолствата им.

Но има друг ефект, който можем да използваме.

Наскоро четох книги на автори, като Кен Фолет, Дмитрий Глуховски и др. чиито романи след като прочетеш ти се иска да посетиш местата за които пишат – съответно катедралата в Кингсбридж или Московското метро.

Именно тук трябва да задействаме машината на дипломацията за да подобрим образа на България в чужбина.

Елементарно е. Видяхме как от няколко сериала образа на Турция, че дори на Османската империя в България се променя рязко. До скоро се пишеха петиции за референдуми по социалните мрежи, свързани с приемането на Турция в Европейския съюз. И това от хора, които не се сетиха да поискат референдум за влизането на държавата ни в съюза. В последствие водени от псевдопатриотични чувства, които ги подтикват към сляпа омраза към югоизточните ни съседи, за прегрешения на техните

праотци те се надяваха народа ни да се изкаже твърдо против приемането на Турция в ЕС.

Сега след популяризирането на романите на Орхан Памук, след пускането на няколко добре направени турски сериали ние можем да се замислим дали всъщност народа ни ще се противопостави на идеята Турция да влезе в Евросъюза.

Същото можем да използваме и ние.

Макар идеята да идва по-скоро от югоизток, а не толкова от запад, си е може би най-разумната и премерена кампания водена за подобряване на имиджа на една страна пред света.

Същото бихме могли да направим и ние.

Първо страната може да финансира сайт, в който да се предложат книги. На сайта различни автори опитват да се реализират.

Подобно на кандидатстване за докторантура и книгите на авторите, както и дисертациите на докторантите ще трябва да са написани на около 20% или ще трябва да е нахвърляна рамка и поне една глава да е написана. Тази рамка или тези 20% се разглеждат от комисия (самия избор на комисия, какви и по какъв критерий не съм осмислил още, но вярвам идеи ще се появят).

В последствие правителството поема ангажимента да поеме разходите по редакцията и отпечатването на книгите, които издържат проверката на комисията.

Книгите трябва да са с пропагандно съдържание и да описват българския дух - гостоприемство, борбеност, скромност и т.н., но не обиждат други държави, етноси или народи. Естествено трябва да се поучим от два уникални примера в тази насока, единия положителен, а другия отрицателен.

Положителния е за Кен Фолет и неговата книга „Свят без край“. В нея той разглежда живота на гражданите от Кингсбридж и описва несгодите на англичаните, през стогодишната война, но в нито един момент не си позволява да обиди французите, дори при описването на прочутата битка при Креси (тогава цветът на френската армия загива), като описва действията на французите като грешна преценка на ситуацията и нищо повече.

Отрицателния идва от югозапад. Съседите ни от Македония не спират да изумяват всички на Балканите с арогантното си държание, обидните филми, провокативни художествени изложби (към Гърция – говоря за изложбата, която беше рекламирана с картина изобразяваща гръцкото знаме със свастика вместо кръст), статии и така нататък, които се опитват да извисят македонската „раса и нация“ далеч над обикалящите я. Естествено завършека сами можем да се досетим на това безумие може да се окаже по ужасен и от този на Третия райх, като този път шовинистите ще разкъсат страната си сами. При подобно бедно албанско малцинство, когато парите вместо да се изливат във вид на помощи и да потушават гнева на сбитата група се харчат безразборно за паметници и филми подчертаваща превъзходството на мнозинството над останалите етноси е въпрос на време, нов конфликт на територията на бивша Югославия.

Така подчертавайки горното мисля, че става ясно, че комисията ще проверява освен за качество и увлекателност на предложените книги, а също така и за безконфликтност.

В последствие написаните и издадените книги ще бъдат превеждани в различни страни по света. При пускането им на световния пазар ще се намесват и нашите посланици.

Тяхната работа се състои в промотирането на книгите и проучване на местния пазар. Така например книга, която може да е хит в Западна Европа или Америка, би била обидна или отхвърлена в близкия изток. Именно за това посланиците ще пробират коя книга би могла да повлияе положително и коя не на българските интереси.

Въпрос на време е когато дадена книга стане хит да се направи филм по нея. Филмите стигат до повече хора и по този начин, страната ни би печелила по-голяма популярност.

С това решение ще успеем да постигнем две важни неща. Първо ще успеем да изградим по-положителен образ на страната си и второ ще получим своя нов златен век.